

domov

otočení klíče, klapnutí západky, zavržení olověných pantů... místo, které dřív bývalo
domovem, pootevřelo svůj chřtán...
..ticho;
zaťala zuby a vešla..
..tma;
na oční víčka dopadl olověný chlad,
bosé nohy přešlapují na bílých kuchyňských parketách..
..ticho;
..mrazivé prázdno;
v pološeru zahlédne cíp tmavé látky zavěšené na klíce, položí na ni
dlaň..rukáv mikiny
..nádech;
..musí se ovládnout,
snažila se potlačit přívál vzpomínek, co se na ni hnal jako smrtící lavina.. v očích se jí zalesklo
světlo pouliční lampy..zapraskání výbojky..
..byl tu..dřív..dávno;
..polkla..nic tu nezbylo..
..ani stopa po závanu kolínské, ani otisk rtů na hrnku..
..ale skutečnost, že stával zrovna tam, co stála ona
a dýchal, stejný vzduch ředil ledové krystalky páry kolem.. a náhle jí byl neobvykle
blízko, blíže než kdy předtím..
stál vedle ní ..teplo jeho prstů jí projelo po šíji a klidný rytmický dech rezonoval páteří..
..jen oni dva..znovu;
..otočila se zády a pokoušela se zapomenout, zapomenout na nedosažitelnost hlubin
jeho očí,
na nekonečně bezesné noci a příliš krásné západy slunce..
..oči se jí zalily sivou perletí..nebyl tady
..prázdno;
..bylo jí prázdno;
..bez něj bylo všemu kolem prázdno..
..přič jsou ta prosluněná léta, kdy tlukot jeho srdce dělal tohle místo domovem
..ztemněle zněly prohnuté pohovky, zlehka ševelil bledý porcelán..
..zbylo po nás jen.. ticho;